

nens Inddeling. Det er et Spørgsmaal, der selvfølgelig interesserer mig stærkt som vel alle Medlemmer her i denne Sal, i ethvert Fald dem iblandt os, som vide, hvilken Rolle dette Spørgsmaal har spillet i vor politiske Historie, ikke mindst i det Partis Historie, hvortil jeg hører. Men det er dog vel næppe Tiden eller Stedet her under Finanslovbehandlingen til at komme vidtløftigt ind paa dette Spørgsmaal. Jeg vil derfor næsteften at gøre den almindelige Bemærkning, at jeg i det Spørgsmaal vedkender mig det Standpunkt, som Venstre-mindretalsgrupperne stod paa i Vinteren 1894, tillade mig at gøre to specielle Bemærkninger. Den første er den, at jeg ikke er enig med dem, der have udtalt, at det i og for sig ikke var ønskeligt, at gaa højere op med Antallet af Folketings-medlemmer. Jeg mener ikke, det er ønskeligt at gaa saa højt som muligt. Jeg vilde ikke være utilbøjelig til, naar vi stode over for en Grundlovsforandring at gaa til en Ændring af Grundlovens § 32 i saa Henseende, men jeg tror dog, at det har eller bør have almindelig Interesse at gaa saa højt med Antallet af Folketings-medlemmer, at det blev hvad der var tilsigtet ved 5. Juni-Grundloven, nemlig det dobbelte af Landstingsmedlemmernes Antal. I Grundloven af 5. Juni 1849 § 42 stod der: Antallet af Landstingsmedlemmer skal stedse være omtrent Halvdelen af Antallet af Folketingsmedlemmer. Det var det ogsaa fra Begyndelsen af, men nu er dette jo blevet stærkt forandret. Inden man naar dertil, tror jeg ikke, man med Hensyn til Antallet af Folketingets Medlemmer bør slaa sig til Ro. Den praktiske Betydning vil jo komme frem i Tilfælde af, at den forenede Rigsdag nogen Sinde skulde blive kaldt sammen. Den anden specielle Bemærkning, jeg vil tillade mig, angaar de faldne Ytringer om en passende Repræsentation for Byerne eller Byerhvervene. Skulde vi dog ikke komme bort fra al den Tale om Standsinteresser i Forbindelse med Folketinget. Det er dog vel noget, vi maa være enige om, at det var Hensigten, da Folketinget blev stiftet, at det netop *ikke* skulde repræsentere Standsinteresser, men at det var Folkets fælles Interesser, som her skulde finde sit Udtryk. Derfor er man ikke i vor Valglov gaaet den Vej med Hensyn til

Folketingets Sammensætning som f. Eks. i Norge med Hensyn til Stortingets: at lade Byerne vælge Repræsentanter for sig, men man har netop med Forsæt knyttet By og Land sammen, og kun den Omstændighed, at nogle Byer dels den Gang være, dels senere ere blevne saa store, at de ifølge Grundlovens § 32 maatte have flere Kredse, har gjort, at der er kommet særlige Bykredse. Men hvor dette Hensyn ikke gør sig gældende, bør man efter min Mening aldeles ikke stræbe efter at give Byerne nogen særlig Repræsentation; al Tale om Byinteresser eller Byerhverv i denne Forbindelse er en Miskendelse af, hvad der er Folketingets Opgave og hver enkelt Folketingsmands Pligt.

Med Hensyn til Toldreformen udtalte den højtærede Finansminister forleden sin Tilslutning til de Talere, der havde udtalt, at Tiden ikke er kommen til at tage dette store Spørgsmaal op; dette faldt ganske sammen med hans Opfattelse. Jeg ønsker ikke at gaa i deres Spør, som saaledes have søgt at fremhæve de Grunde, der kunde tale for at udsætte denne Sag. Jeg ønsker tværtimod saa indtrængende, som jeg kan, at henstille til den ærede Finansminister og den høje Regering i sin Helhed at bringe dette Spørgsmaal frem saa snart som muligt. Jeg forstaar de Grunde, der tale for, at det ikke sker i denne Samling, men jeg vil rigtignok meget bede om, at det saa maa ske til næste Samling. Vi ere dog vistnok — deri er sikkert ogsaa den ærede Minister enig — alle af den Anskuelse, at der her er — hvad den ærede Minister sagde med Hensyn til Valgkredsinddelingen — over for Byerne — „et uafviseligt Retfærdighedskrav“ over for de daarligst stillede i Samfundet, som bør ske Fyldest saa snart som paa nogen Maade muligt.

Den højtærede Krigsminister omtalte forleden Kommissionen om den militære Retspleje og sagde, at Arbejdet derpaa maatte vente, indtil man saa, hvad der kom ud af Arbejdet paa den civile Procesreform. Jeg vil kun i den Anledning udtale, at man vel altsaa maa gaa ud fra, at der ved Fortsættelsen af Arbejdet paa den militære Retspleje vil blive taget et væsentligt Hensyn til de Resultater, som vi ved Behandlingen af den